

Přátelé na poslední cestě

Nahlédněte do světa canisterapie. Seznamte se s pejskem Ejty a jeho pomocí seniorům v Domově Borová. Tři příběhy vám přiblíží, co nám naši čtyřnozí přátelé dávají.

DÍL PRVNÍ: NASLOUCHÁ

A je to tu! Nový klient. Panička mě nastaví, jak si mám sednout a už mě někdo drbe za ouškem. Je to velmi milá babička. Musí se tu cítit dobře. Počkat! Mluví: to určitě bude něco o... pamlskách! Dívka položila nějakou otázku a babička jí odpovídá: „No, to víte, jsem tu dva dny, takže nemůžu nic posoudit. Ale je tu příjemný personál, mám tu pohodlí, svůj vlastní pokoj, jídlo mi stačí – nejsem žádný velký jedlík.“ Někdo říkal něco o jídle? Ale to asi nebude na mě, co? Paničko? No nic, musím se soustředit a zůstat v klidu. U zvuku hlasů se uvolním.

Babička: „Jsem ráda, že tu bydlím sama. To víte, přestěhovat se k někomu cizímu na stará léta, to už není pro mě.“

Dívka: „A kolik vám je let?“

Babička: „No, je mi 90 let.“

Vycítím u dívky jakési překvapení, nebo šok. Stalo se něco? Někdo jí ublížil? Podívám se na paničku, ale ta je očividně zabraná do konverzace. Tak se asi nic neděje. Mým úkolem je zůstat klidná.

Dívka: „A proč jste se rozhodla tady bydlet?“

Babička: „Dcera žije v Německu a to víte, žít sama doma v tomto věku, to už je nebezpečný. Člověk upadne, něco se stane a co pak? Sice, když chodíte do města, občas potkáváte různé lidi, popovídáte si, ale potom se stejně zase vracíte do toho prázdného bytu.“

Už to nevydržím!!! Furt tu něco voní. Třeba támhleta divná věc na čtyřech nohách s tou teplou dekou. Tam by se mi určitě spalo dobře. „Tam ona nesmí a bylo by jí tam teplo,“ slyším říkat paničku. Jediné, čemu z toho rozumím, je: „nesmím“. No nic. Otočím se ke stolku. Jsou tam takové destičky a na nich barevné patvary – „fotografie“. Za sebou zase slyším: „No jo, holka. Tam nic není, co by tě mohlo zajímat. Tady mám něco, aby mi to připomínalo – muž už není, tak tu mám dceru a vnoučata.“ Tam nic není! Proč to furt říkají? No nic, no. Zase si sednu „No jo, holka, snad nemáš blešky, vid’? Děkuju za návštěvu.“ Ještě chvíli mě drbe, ale potom už odcházíme. Jdeme asi za někým dalším.

Dívka vyšla s pejskem a jeho paničkou na chodbu. Tou dívkou jsem byla já – Dolma Swiecicki. V pokoji se starší paní jsem pochopila, co všechno pejsek Ejty prožívá. Nabízí, že může vyslechnout, tiše tam pro nás bude. Jen pouhá přítomnost někoho, kdo nás vnímá, i když je to jen pejsek, má neuvěřitelnou moc.

DÍL DRUHÝ: DOJÍMÁ

Druhý klient je nehybný na lůžku. Možná si tentokrát budu lehat k němu. Ale je to pěkně vysoko. Nevím, jak tam vylezu. Chvilí si povídají s mojí paničkou a nakonec z toho vyjde, že sedím zase na zadku a můj klient – další starší babička – mě drbe za uchem. Asi má něco s rukama. Moc jimi nehýbe. Tento rozhovor zní mnohem zajímavěji a rozumím větším částem.

Babička: Ale co je to za psa? To je nějaký vodící pes?

Panička: Ne ne, to je canisterapeutický pejsek. Takhle sem za vámi chodí, ale jinak je to normální domácí mazlíček. Vodící psi pomáhají konkrétní osobě celý svůj život.

Babička: A to se lidi pejsků nebojí?

Panička: My chodíme jen za těmi, co nějakého pejska měli, nebo mají pejsky rádi.

Babička: My jsme měli tři knírače.

Dívka: Vážně?

Babička: No, jo, bylo to strašný.

Dívka: Proč?

Babička: No, oni furt štěkali za plotem a sousedům se to nelíbilo. Ono my jsme měli ty knírače čtyři. Ale museli jsme jednoho dát pryč, protože bychom to finančně neunesli. Ono je to těžký najít někoho, kdo by se o ně hezky staral. To je nemůžete dát jen tak někomu. Občas kupují zvířátka pro děti, protože je dítě chce. Ale za týden to děti přestane bavit. Bylo těžký najít někoho, kdo se bude starat o našeho pejska.

Dívka: A jste ráda, že tady Ejtyinka s vámi je?

Babička: Jo, jsem ráda, to je fajn, že sem přišla.

Panička: Tak my už zase půjdeme.

Babička: Na shledanou.

Vyšli jsme ven ze dveří. Bylo zvláštní slyšet někoho, jak říká, že bylo strašné mít tři knírače. Ale i tak bylo na jejím hlase znát, že je měla opravdu ráda a že se jí po nich stýská. Bylo těžké najít polohu, aby Ejtyнку mohla hladit. Přesto málo, jak se jí dotýkala, se dojetím a štěstím skoro rozplakala.

DÍL TŘETÍ: ROZPTYLUJE

Zpívánky skončily, ale lidé zůstali shromáždění tak akorát na to, abychom moji dnešní práci mohli zakončit tím nejtěžším úkolem: dát pozornost všem naráz. Přidává se k nám babička na vozíčku. Chodím za ní často, dává mi pamlsky. Mám ji moc ráda. Je tu i babička s holí. S tou jsme si naposled dávaly pusinky. A tu vedle ní také znám! Byla v Paříži. Sice nevím, co to je, ale jí se tam rozhodně líbilo. Eiffelovka musí být jedna velká kost, která se dá ohlodat ze všech stran. Už jsem hodně unavená a přímo „předrbaná“. Ale ještě je tu jedna babička. Hmmm, tu znám. Má dlouhé bílé vlasy a vykulené oči. Ale ta žena vedle ní, asi její dcera, krmí babičku dortem. Mňam, mňam, dala bych si... Panička vytáhne z kapsy pamlsek a v zápalu povídání mi ho nastaví před čumák. Ale ne! To je určitě ta strašná zkouška, kdy mi strkají jídlo před nos a já ho nesmím sníst. Tu nesnáším! Ach, ach... Konečně! „Ejty, můžeš!“ Jo! Mlask. Už už... už... abychom šly... ... Jupí! Míříme k východu! Už se zase těším, až sem znovu přijdeme, ale nejdřív velká procházkaaaa!!! Vzhůru do parku!!!

Kolektivní canisterapie mi přijde asi nejtěžší, protože je všude kolem velké množství lidí i vjemů, které i mě samotnou myšlenkově rozptýlily. Co teprve tu fenku! Tolik vůní, pohybů a hluku! Ale byla tu cítit přátelská atmosféra, kterou k sobě všichni obyvatelé domova chovali.

KONEC

Tuto brožuru sepsala čtrnáctiletá studentka Přírodní školy. S pejskem Ejty a canisterapeutkou Romanou Fajmanovou navštívila všechny klienty, o kterých jste se v příbězích z Domova Borová dočetli